

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 listopada 2019 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego umorzył dochodzenie w sprawie możliwości popełnienia przez radcę prawnego R. G. przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że od dnia 15 stycznia 2019 r. do dnia 11 marca 2019 r. jako pełnomocnik z wyboru nienależycie reprezentował skarżącego w zleczonej sprawie rozwodowej poprzez nieprzedstawienie pozwu rozwodowego skarżącemu przed jego wniesieniem do Sądu oraz nieprzesłanie do wiadomości skarżącego odpowiedzi na pozew, nieprzygotowanie skarżącego do przebiegu rozprawy, co doprowadziło do utraty zaufania i wypowiedzenia pełnomocnictwa radcy prawnemu, tj. o czyn polegający na naruszeniu postanowień art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 3 ust. 2 i art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn.: Dz.U. z 2018 r., poz. 2115). Zastępca rzecznika Dyscyplinarnego po przeprowadzeniu dochodzenia ustaliła, iż w sprawie nie doszło do popełnienia przez radcę prawnego przewinienia dyscyplinarnego.

Postanowienie zaskarżył skarżący D. S. wskazując, iż jego zdaniem udostępnienie klientowi treści pozwu po otrzymaniu odpowiedzi na pozew jest niedopuszczalne. Dodatkowo skarżący wskazał w odwołaniu, iż sprzeczne z etyką jest zainkasowanie całej kwoty 2500 zł za przygotowanie pozwu (który zdaniem skarżącego kosztuje 500 zł) i złożenie go w Sądzie, bez stawiennictwa na chociażby jednej rozprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

Postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego było zasadne i jako takie podlegało utrzymaniu w mocy całości.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego ustaliła w sposób wyczerpujący stan faktyczny, opierając się na dokumentach oraz zeznaniach radcy prawnego. Wezwany na przesłuchanie skarżący nie stawiał się informując jednocześnie telefonicznie, iż nie ma nic do dodania ponad to, co napisał w skardze z dnia 29 września 2019 r. W skardze skarżący zarzucił radcy prawnemu, że nie przedstawił on skarżącemu w odpowiednim czasie ostatecznej wersji pozwu wysyłając dokument Sądu bez uzgodnienia; podobnie radca prawny miał nie wysłać skarżącemu odpowiedzi na pozew. Kolejne zarzuty obejmowały utrudniony kontakt z radcą prawnym, a także brak przygotowania do rozprawy. Skarżący uważał, że radca prawny traktował jego sprawę lekceważąco i z uwagi na utratę zaufania wypowiedział 11 marca 2019 r. pełnomocnictwo oraz zażądał zwrotu części wynagrodzenia. Do skargi zostały dołączone: email z dnia 28 lutego 2019 r., pełnomocnictwo z dnia 15 stycznia 2019 r., odwołanie pełnomocnictwa z dnia 11 marca 2019 r. oraz potwierdzenie przelewu na kwotę 2500 zł.

W tym miejscu Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zwraca uwagę, iż zarzuty przedstawione radcy prawnego w dochodzeniu nie obejmowały kwestii rozliczenia się z klientem. Wobec tego poza zakresem rozpoznania w niniejszym postępowaniu odwoławczym pozostaje zarzut podniesiony w odwołaniu dotyczący wysokości wynagrodzenia.

Z zeznań radcy prawnego wynika, że kontakt z klientem przed złożeniem pozwu radca prawny miał dwu- lub trzykrotnie, pozew rzeczywiście został złożony bez wcześniejszego wysłania klientowi, jednak mocodawca wiedział, kiedy dokument był składany w Sądzie, treść pozwu była ustalona wcześniej, a niezbędne dokumenty przekazane. Skarżący nie wnioskował też o przesłanie mu projektu pozwu. Odnośnie odpowiedzi na pozew radca prawny wyjaśnił, że nie przesłał jej skanu klientowi, ale omówił jej treść z klientem podczas rozmowy telefonicznej, którą odbył w dniu otrzymania dokumentu, tj. 21 lutego 2019 r. Na tę okoliczność okazał Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego notatkę, którą miał w aktach sprawy. W dniu 28 lutego 2019 r. skarżący poprosił o przesłanie skanu odpowiedzi na pozew, co radca prawny uczynił w następnym dniu roboczym. Rozprawa została w sprawie wyznaczona na dzień 15 marca 2019 r. i to skarżący miał wskazać dzień i godzinę spotkania, gdyż w międzyczasie przeprowadził się do województwa (...) i osobisty kontakt był z nim utrudniony. W dniu 11 marca 2019 r. skarżący przyszedł do kancelarii obwinionego niezapowiedziany i podczas rozmowy z radcą prawnym wręczył wypowiedzenie pełnomocnictwa, wyjaśniając, iż w sprawie będzie mu pomagać kuzynka, która jest prawnikiem i która doradziła skarżącemu, iż w sprawie o rozwód

bez orzekania o winie skarżącemu nie jest potrzebny prawnik. Następnie skarżący zażądał zwrotu pieniędzy. Do protokołu przesłuchania radca prawny załączył: pozew o rozwód z dnia 15 stycznia 2019 r., pismo z dnia 11 marca 2019 r. o odwołaniu pełnomocnictwa, odpowiedź na wezwanie skarżącego z dnia 7 maja 2019 r., wezwanie do zwrotu świadczenia nienależnego z dnia 19 kwietnia 2019 r., potwierdzenie zapłaty wynagrodzenia 2500 zł, pismo z dnia 4 kwietnia 2019 r.

Na podstawie powyższych dowodów, które Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznaje za w pełni wystarczające do ustalenia stanu faktycznego i zakończenia postępowania, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego prawidłowo ustaliła stan faktyczny dając wiarę zeznaniom radcy prawnego. Zarzuty w niniejszym postępowaniu obejmowały nienależytą reprezentację skarżącego w zleconej sprawie rozwodowej poprzez nieprzedstawienie pozwu rozwodowego skarżącemu przed jego wniesieniem do Sądu oraz nieprzesłanie do wiadomości skarżącego odpowiedzi na pozew, nieprzygotowanie skarżącego do przebiegu rozprawy, co doprowadziło do utraty zaufania i wypowiedzenia przez skarżącego pełnomocnictwa radcy prawnemu.

Zgodnie z art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami. Według przepisu art. 8 (...), radca prawny, świadcząc klientowi pomoc prawną, postępuje lojalnie i kieruje się dobrem klienta w celu ochrony jego praw. Natomiast art. 12 ust. 1 (...) stanowi, iż radca prawny zobowiązany jest wykonywać czynności zawodowe sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zgadza się z Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego, iż w sprawie – wbrew twierdzeniom skarżącego – nie doszło do popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. Odnośnie nieprzedstawienia pozwu wskazać trzeba, że skoro treść dokumentu była uzgodniona, skarżący nie wnioskował o zapoznanie się z projektem, to radca prawny nie ma obowiązku konsultowania samej treści składanego pozwu z klientem. Brak zapoznania się przez mocodawcę z projektem pozwu w sytuacji uzgodnienia jego treści nie przesądza o nienależytym wykonywaniu zawodu, w szczególności naruszeniu postanowień art. 6, art. 8 i art. 12 ust. 1 (...). Podobnie, niewysłanie otrzymanej od strony przeciwnej odpowiedzi na pozew, a poprzestanie na zreferowaniu treści dokumentu, nie może być rozpatrywane w kategorii deliktu dyscyplinarnego. W niniejszej sprawie dodatkowo podkreślić trzeba, że na żądanie klienta radca prawny wysłał mailem skan odpowiedzi na pozew przed terminem rozprawy, co czyni zarzut bezpodstawnym. Wreszcie, zarzut nieprzygotowania klienta do rozprawy również nie jest zasadny, gdyż – jak prawidłowo w ocenie Sądu przyjęła Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego – to sam skarżący nie dał radcy prawnemu szansy na przygotowanie go do rozprawy, ponieważ z uwagi na zmianę miejsca zamieszkania nie było możliwe spotkanie, a w dniu spotkania na 4 dni przed rozprawą wypowiedział pełnomocnictwo.

Wobec powyższego, w ocenie Okręgowego Sadu Dyscyplinarnego, umorzenie dochodzenia było prawidłowe i w pełni uzasadnione.

O kosztach postępowania, które wyniosły w niniejszej sprawie łącznie 1.000,00 zł Sąd orzekł jak w pkt 2 postanowienia na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zd. 2 URP.

Pouczenie

Zgodnie z art. 426 § 1 KPK w zw. z art. 74¹ pkt 1 URP od niniejszego postanowienia nie przysługuje środek odwoławczy.